

[Hanne Engberg]

det fra nogen ordfører herinde. Men man kunne det af den minister, der har ansvaret for dette område, og som har givet en redegørelse, og som påtager sig at høre på det hele og svare os, forvente, at han på et tidspunkt prøvede at tage stilling til de ting, som bl. a. jeg, men også andre har nævnt: hvad er det egentlig for udviklingsmodeller, verden udvikler sig efter, den rige verden og den fattige verden? Hvad er det for vækstmodeller, vi holder i vort land og i de alliancer, vi er tilsluttet? Hvad er det for udviklingsmuligheder, de fattige lande har, hvis de skal hæftes på disse økonomier? Det er der ikke direkte tale om fra udenrigsministerens side. Det er der selvfølgelig indirekte, når man læser redegørelsen, og så skal man til at lave indirekte snak for at få direkte svar. Det er ikke engang sikkert, man får det alligevel. Jeg kan læse det ud af redegørelsen, når der tales om, at der skal være balance mellem forskellige hensyn, og at de forskellige former skal supplere hinanden. Analyserer man det dybere, kan man vel nok se, at man både skal tilgodese det danske erhvervsliv og den almindelige økonomiske udvikling i verden og den almindelige økonomiske vækst i Danmark. Man skal også prøve at udvikle de fattige, fordi det er selvfølgelig dem, der lider under den form for udvikling, der præges af de rige lande. Jeg kan ikke forstå, jeg ikke har fået svar på, hvordan disse to hensyn kan forenes. De modarbejder hinanden, og det skal altså ske inden for dette folketing, fordi man skal arbejde hen over så mange medlemmer i dette ting, at man kan modarbejde modstridende hensyn. Jeg synes, at udenrigsministeren skylder mig og andre et svar på, hvad det egentlig er for udviklingsmodeller, der arbejdes ud fra fra regeringens side.

Jeg får – det har jeg prøvet et par gange før – kun et par meget korte svar på nogle meget konkrete ting. Det kræver også en lidt længere analyse af disse ting at gå nærmere ind på, hvordan EF virker protektionistisk. Det er jo hele opbygningen af EF, det er landbrugsordningerne, hvor vi støtter et højt industrialiseret landbrug, som især tilgodeser dansk landbrug, med de følgevirkninger det har. Hvad med de fattige bønder i andre dele af Europa? Hvad med de fattige bønder i udviklingslandene? Hvilke muligheder har de for selvforsyning og for udvikling af deres

produktion og for handelen med os på de betingelser? Det har jeg ikke fået svar på, og det er et enormt stort problem. Og nu kan man så måske, hvis man endelig skal være politiker, håbe på, at landbrugsordningerne skvatter så meget sammen i EF, så man er klar over, at der må andre metoder til, hvis Europa i forhold til den øvrige verden skal udvikles nogenlunde harmonisk.

Den sidste konkrete ting jeg vil nævne, er det noget arrogante afvisningssvar på Bolivia-lånet. Det er en katastrofal ting, at man fortsætter med at støtte et sådant lån i en situation, hvor vi har fået diktatur i Bolivia, hvor den demokratisk valgte vicepræsident netop har været her i landet og nærmest bønfuldt regeringen om ikke at acceptere dette lån. Her får man så bare som svar: det kan desværre ikke lade sig gøre, fordi det er nu engang sat i gang. Selvfølgelig kan det lade sig gøre. Det er et spørgsmål om politisk vilje, om at man overhovedet har noget at have sine politiske principper i, eller om man bare følger det, der nu engang sker, fordi man ikke ønsker at lave det om.

Stinus (RV):

I sit første indlæg sagde hr. Askjær Jørgensen nogenlunde sådan: »Hvis man nu f. eks. tænker sig, at man ved, at udbygge vandforsyning i en eller anden fattig indisk landsby, redder nogle indiske børn fra at dø, fordi de får sundere drikkevand osv., ja, hvad vil der så ske? Ja, der vil ske det, at der måske er 50 eller 100 eller 200 eller 500 indiske piger, der lever og bliver voksne i stedet for, at de dør af en sygdom som børn. Men hvad sker der så, når disse indiske piger er 10 eller 15 eller 17 år gamle? Så er der født 10 gange så mange indiske børn, der skal have føden. Sagt på en anden måde, det er bedre, at 10 børn dør nu, end at 100 børn måske dør om 10, 15 eller 17 år.«

Hr. Askjær Jørgensen har i to korte indlæg herfra bekræftet, at dette er, hvad han mener. Konklusionen er altså, hvis vi udlægger hr. Askjær Jørgensens tekst på almindelig dansk, at vi må lade disse børn dø. Skulle vi også det, hvis det drejede sig om danske børn?

FNs børnefond, UNICEF, oplyser, at 15 millioner børn årligt dør af sult. Verdenssundhedsorganisationen beretter, at næsten